

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 480/2020
17.06.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Соње Павловић, чланова већа, саветником Врховног касационог суда Милом Ристић, као записничарем, у кривичном предмету против окривљеног АА, због кривичних дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, угрожавање сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. Кривичног законика и недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 3. у вези ст. 2. и 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА, адвоката Вићентија Даријевића, Марине Миленковић и Жељане Станић, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Зрењанину К бр. 49/19 од 01.08.2019. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1109/19 од 17.12.2019. године, у седници већа одржаној дана 17.06.2020. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА, адвоката Вићентија Даријевића, Марине Миленковић и Жељане Станић, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Зрењанину К бр. 49/19 од 01.08.2019. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1109/19 од 17.12.2019. године у односу на повреде закона из члана 438. став 1) тачка 1. и тачка 9) ЗКП и члана 439. тачка 1) ЗКП, док се захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног у осталом делу одбацује.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Зрењанину К бр. 49/19 од 01.08.2019. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ, кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. КЗ и кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 3. у вези ст. 2. и 1. КЗ, па је након што су му утврђене појединачне казне затвора за свако извршено кривично дело и то: за кривично дело из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ – у трајању од четири месеца; за кривично дело из члана 138. став 2. у вези става 1. КЗ – у трајању од три месеца и за кривично дело из члана 348. став 3. у вези ст. 2. и 1. КЗ – у трајању од једне године и шест месеци, осуђен на јединствену казну затвора у трајању од две

године у коју му је урачунато време проведено у притвору од 20.02.2019. године до 01.08.2019. године.

На основу члана 348. став 6. Кривичног законика Републике Србије, од окривљеног је одузето оружје и муниција које је окривљени недозвољено држао.

На основу члана 258. став 4. ЗКП, оштећени ББ је упућен да имовинско правни захтев оствари у парничном поступку.

На основу члана 264. став 4. ЗКП, окривљени је ослобођен од плаћања судског паушала и трошкова поступка, те исти падају на терет буџетских средстава.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1109/19 од 17.12.2019. године, одбијена је као неоснована жалба бранилаца окривљеног АА и жалба Вишег јавног тужиоца у Зрењанину у делу одлуке о кривичној санкцији, те је пресуда Вишег суда у Зрењанину К 49/19 од 01.08.2019. године потврђена, док је усвајањем жалбе Вишег јавног тужиоца у Зрењанину пресуда Вишег суда у Зрењанину укинута само у делу одлуке о трошковима кривичног поступка и предмет у том делу враћен првостепеном суду на поновно одлучивање.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости су поднели браниоци окривљеног АА, адвокати Вићентије Даријевић, Марина Миленковић и Жељана Станић, због повреде закона и то одредбе члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, члана 438. став 1. тачка 7) и 9) ЗКП и члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости као основан и укине у целини пресуду Апелационог суда у Новом Саду и пресуду Вишег суда у Зрењанину, те предмет врати првостепеном суду на поновни поступак или да пресуду преиначи, тако што ће усвојити жалбу бранилаца окривљеног и ослободити окривљеног од оптужбе.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и, у седници већа коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, налазећи да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним одлукама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у односу на повреде закона из члана 438. став 1. тачка 1) и члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, као и повреду из члана 439. тачка 1.ЗКП, док у односу на повреду из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП, нема прописан садржај.

Браниоци окривљеног у захтеву за заштиту законитости указују да је „наступила делимична застарелост“ кривичног гоњења у односу на кривично дело из члана 348. став 3. у вези става 2. и 1. КЗ РС, јер је, у изреци пресуде, као време извршења кривичног дела означен период од 2001. до 20.02.2019. године, па имајући у виду рок застарелости од 15 година од извршења кривичног дела, за временски период од неутврђеног дана 2001. до почетка 2004. године је наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења.

У одредби члана 16. Кривичног закона Републике Србије наведено је да је кривично дело извршено у време када је извршилац радио или био дужан да ради, без обзира кад је последица дела наступила.

Изреком првостепене пресуде окривљени АА је под тачком 3. оглашен кривим због извршења кривичног дела из члана 348. став 3. у вези става 2. и 1. КЗ РС, а као време извршења кривичног дела у првостепеној пресуди је означен период „од неутврђеног датума 2001. године па до 20.02.2019. године“, при чему радњу извршења кривичног дела чини – неовлашћено држање без исправе надлежног органа, веће количине ватреног оружја и муниције и конвертибилног оружја. Радња кривичног дела је, према томе, трајног карактера са одређеним трајањем у прошлости, али се она завршила даном 20.02.2019. године када је престало противправно стање. Према томе, рок застарелости је почео да тече од последњег дана неовлашћеног држања оружја као времена извршења кривичног дела. Стога су оцењени неосновани наводи о застарелости кривичног гоњења и у том смислу повреди одредбе члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП.

У вези са временом извршења кривичног дела из члана 348. став 3. у вези става 2. и 1. КЗ РС, браниоци у захтеву указују и да је првостепени суд самоиницијативно изменио предмет оптужбе у погледу временског периода извршеног кривичног дела, што је довело до тога да је опис инкриминације кривичног дела из пресуде у супротности са оптужбом, чиме је учињена повреда одредбе члана 420. став 1. ЗКП и одредбе члана 438. тачка 1) став 1. тачка 7) и 9) ЗКП на штету окривљеног.

Одредбом члана 420. став 1. ЗКП предвиђено је да се пресуда може односити само на лице које је оптужено и на дело које је предмет оптужбе садржано у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници.

Означењем временског периода како стоји у првостепеној пресуди, није нарушен идентитет оптужења, јер је и у оптужници и у изреци пресуде као време до када је окривљени без дозволе надлежних органа држао већу количину оружја и муниције означен датум 20.02.2019. године. Првостепени суд је изменио оптужбу утолико што је уместо речи „у неутврђеном временском периоду“, прецизније одредио време почетка радње тако што га је означио као „од неутврђеног датума 2001. године“. Имајући у виду да код кривичног дела из члана 348. став 3. у вези става 2. и 1. КЗ почетак радње кривичног дела која је трајна по својој природи, није од значаја за правну квалификацију кривичног дела, то прецизирање датума почетка радње значи само прилагођавање изреке пресуде утврђеном чињеничном стању чиме се не врши прекорачење оптужбе.

По налажењу Врховног касационог суда, из наведених разлога није дошло до повреде одредбе члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, у вези члана 420. став 1. ЗКП, на коју се у захтеву неосновано указује.

Погрешна примена кривичног закона у смислу повреде одредбе члана 439. тачка 1) ЗКП се, по мишљењу бранилаца, огледа у погрешном раздвајању истог предметног догађаја према истом заштитном објекту – животу и телесном интегритету истог оштећеног – ББ на два кривична дела – кривично дело лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ и кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. КЗ, иако се, по том ставу – ради о привидном идеалном стицају.

Међутим, у изреци првостепене пресуде јасно су раздвојене радње ова два кривична дела. Иако су обе радње извршене према истом оштећеном, оне су независне једна од друге јер је радња лаке телесне повреде према оштећеном ББ завршена, а радња угрожавања сигурности се одиграла накнадно, у другачијој ситуацији, након доласка интервентне патроле полиције и у њиховом присуству и уперена је не само према оштећеном ББ, већ и према оштећеном ВВ, због чега се не ради о догађају у континуитету нити о јединственој радњи извршења кривичног дела. У изреци пресуде су описани сви елементи два кривична дела и то кривичног дела лаке телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ и кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. КЗ, која су самостална једно у односу на друго, па је захтев и у погледу повреде одредбе члана 439. тачка 1) ЗКП оцењен као неоснован.

Иста повреда се, по наводима захтева, огледа и у пропусту првостепеног суда да у опису кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 3. у вези става 2. и 1. КЗ наведе конкретну одредбу важећег Закона о оружју и муницији, која је прекршена.

Изрека пресуде, у односу на ово кривично дело садржи све потребне елементе који су прописани одредбом члана 348. став 3. у вези става 2. и 1. КЗ РС, а противправност се огледа у „неовлашћеном држању веће количине оружја и муниције без исправе надлежног органа“, па чињеница да није експлицитно наведена одредба Закона о оружју и муницији која је прекршена не доводи у питање закључак о постојању кривичног дела нити његову правну квалификацију. Стога је и у односу ово кривично дело неоснован навода захтева да је учињена повреда из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Из наведених разлога Врховни касациони суд је одбио као неоснован захтев за заштиту законитости у погледу повреда одредбе члана 438. став 1. тачка 1) и 9) као и повредбе одредбе члана 439. тачка 1) ЗКП.

У захтеву за заштиту законитости је означена и повреда одредбе члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП, али без објашњења у чему се она састоји и без навођења разлога за оспоравање правноснажне пресуде у погледу ове повреде.

Како је Врховни касациони суд, приликом одлучивања о захтеву за заштиту законитости браниоца, везан разлозима из члана 485. став 1. у вези става 4. ЗКП, те делом и правцем побијања који су истакнути у захтеву за заштиту законитости, што је изричито прописано одредбом члана 489. став 1. ЗКП, то значи да суд, одлучујући по захтеву за заштиту законитости, уколико разлози повреде закона нису изричито наведени, нема законских овлашћења да по службеној дужности тумачи и оцењује о којој се повреди закона ради, па како поднети захтев у овом делу нема прописани садржај, то је исти у односу на повреду одредбе члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП одбачен.

Из наведених разлога Врховни касациони суд је одлучио као у изреци пресуде у односу на одбијајући део на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, а на основу члана 487. став 1. тачка 3) ЗКП у односу на повреду из члана 438. став 1. тачка 7.) ЗКП.

Записничар-саветник
Мила Ристић,с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић